ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ, ΑΛΕΞΗ ΤΣΙΠΡΑ
ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Βρισκόμαστε στην αρχή μιας μεγάλης και δύσκολης μάχης.

Δεσμευμένοι όχι μόνο στο πρόγραμμα με βάση το οποίο ο ελληνικός λαός μας έδωσε την εμπιστοσύνη του.

Αλλά και στις αρχές και τις αξίες που διαχρονικά υπήρξαν θεμέλιο των ιδεών και της δράσης της Αριστεράς.

Την αφοσίωση στο λαό και στη χώρα.

Τη σχέση αλήθειας και καθαρού λόγου με τους ανθρώπους του μόχθου και της δημιουργίας.

Την προσήλωση στη δημοκρατία και στην κοινωνική δικαιοσύνη.

Την ενότητα του λαού στη διεκδίκηση ώριμων στόχων, που εντάσσονται σε μια πορεία προόδου.

Ας ξεκαθαρίσω λοιπόν από την αρχή, επειδή πολλή συζήτηση γίνεται τελευταία μέσα και έξω από την Ελλάδα. Από φίλους και αντιπάλους.

Μπορεί να είμαστε το νέο, το καινούργιο, η ελπίδα για την αλλαγή, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είμαστε και χτεσινοί.

Έχουμε σαν παράταξη, σαν κόμμα, σαν αγωνιστές, ιστορία χρόνων και αγώνων.

Δώσαμε εξετάσεις σε δύσκολες περιόδους.

Και σήμερα δεν πρόκειται να διαπραγματευτούμε με κανέναν τις αρχές και τις αξίες μας.

Ή να δραπετεύσουμε μπροστά στις δυσκολίες από τις δεσμεύσεις που έχουμε αναλάβει.

Όσοι ελπίζουν σε κάτι τέτοιο θα διαψευστούν.

Επιτρέψτε μου, όμως, να θυμίσω κάτι στο οποίο οι κλασσικοί της κοινωνικής απελευθέρωσης επέμεναν:

Η πολιτική μας πάλη έχει στην αφετηρία της αμετακίνητες αρχές και αξίες, αλλά δεν εξαντλείται σ' αυτές.

Ήμασταν πάντα και είμαστε και τώρα υποχρεωμένοι να υπηρετούμε αυτές τις αρχές και αξίες, χαράζοντας μια αποτελεσματική και έξυπνη τακτική, που παίρνει υπόψη τους συσχετισμούς δύναμης, τις διαθέσεις των εργαζομένων και του λαού, τις δυνατότητες του κινήματος σε κάθε στιγμή και σε κάθε στροφή, τις ανάγκες της χώρας.

Αυτό είναι εκατό φορές πιο απαραίτητο σε συνθήκες όπως οι σημερινές, που ο ΣΥΡΙΖΑ, βρίσκεται μπροστά σε μια ιστορικά πρωτοφανή πρόκληση:

Να προωθήσει την κοινωνική και πολιτική αλλαγή, από θέσεις όχι διαμαρτυρίας και αντιπολίτευσης, αλλά από θέση κυβερνητικής ευθύνης.

Ξέρετε τι σημαίνει αυτό, σύντροφοι.

Σημαίνει ότι κάθε απόφασή μας, κάθε διαπίστωση στα ντοκουμέντα μας, κάθε τακτική μας κίνηση, κάθε δημόσια τοποθέτησή μας, έχει επίδραση όχι μόνο στο σήμερα και στο αύριο της Αριστεράς, ή των κινημάτων προόδου, αλλά στο σήμερα και στο αύριο της Ελλάδας και του λαού της.

Πρόκειται για μια νέα ευθύνη.

Σε μια εντελώς νέα κατάσταση.

Και είμαι βέβαιος ότι είμαστε σε θέση να κρατήσουμε στους ώμους μας, μαζί με το λαό μας, αυτή την ευθύνη.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Πέρασε μόλις ένας μήνας από τη μέρα που ο ελληνικός λαός έδωσε στον ΣΥΡΙΖΑ την εντολή διακυβέρνησης.

Ένας μήνας που ταρακούνησε πολλούς και άλλαξε πολλά από εκείνα που είχαν θεωρηθεί για πολλά χρόνια αναλλοίωτα και αμετακίνητα. Ταμπού πολιτικά και ιδεολογικά.

Και καλό είναι να μη μας διαφεύγει η γενική εικόνα:

Η χώρα μας και η κυβέρνησή μας βρέθηκαν στο επίκεντρο του ευρωπαϊκού και του παγκόσμιου ενδιαφέροντος.

Η Ελλάδα έπαψε από τις πρώτες μέρες της νέας διακυβέρνησης να είναι παρίας, που εκτελεί εντολές και εφαρμόζει μνημόνια.

Ο ελληνικός λαός αισθάνεται να κερδίζει την αξιοπρέπεια που του αμφισβητούσαν και του στερούσαν.

Η αντίθεση στην καταστροφική λιτότητα μπήκε στην ατζέντα όλων των συζητήσεων.

Η ανθρωπιστική κρίση, οι άνθρωποι που υποφέρουν, μπήκαν στο επίκεντρο των συζητήσεων, που μέχρι χτες περιστρέφονταν μόνο γύρω από στεγνούς αριθμούς.

Κερδίσαμε συμμάχους στην προσπάθεια να απαλλαγούμε από τη θηλιά της αυτοτροφοδοτούμενης κρίσης.

Κατακτήσαμε το αυτονόητο για κάθε ελεύθερο λαό δικαίωμα να συζητάμε για το αύριο της πατρίδας μας.

Να έχουμε λόγο για το μέλλον της.

Είπαμε όχι ένα, αλλά πολλά, αλλεπάλληλα ΟΧΙ μέσα σε λίγες μέρες, παρά τις πιέσεις, που σε ορισμένες στιγμές έγιναν αφόρητες και πήραν το χαρακτήρα εκβιασμού.

Κι από όλα αυτά προκύπτει μια πρώτη σημαντική πολιτική διαπίστωση:

Σήμερα μπροστά στην κυβέρνησή μας και μπροστά στη χώρα έχουν ανοιχτεί νέες δυνατότητες.

Η απαλλαγή από τα μνημόνια και τις καταστροφικές πολιτικές λιτότητας δεν είναι πλέον μόνο επιθυμία και λαχτάρα, που εκφράστηκε στο εκλογικό αποτέλεσμα.

Η κυβέρνησή μας τη μετέτρεψε σε πολιτική πράξη, τη "νομιμοποίησε" στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη και στα ευρωπαϊκά όργανα, την κατέστησε αντικείμενο αναμέτρησης και διαπραγμάτευσης.

Και έγιναν τα πρώτα βήματα προς τον απελευθερωτικό στόχο που δεσμεύει τον ΣΥΡΙΖΑ και παρακινεί το λαό μας.

Αυτό το πολιτικό συμπέρασμα δεν έχει να κάνει με κάποιες διαθέσεις αυτοϊκανοποίησης, ωραιοποίησης της σκληρής πραγματικότητας, ή παραποίησης της αλήθειας.

Αυτά είναι πονηριές καταδικασμένες από το λαό και ξένες για το κόμμα μας.

Έχει όμως να κάνει με την τακτική μας για το σήμερα και το αύριο.

Με το γεγονός ότι από καλύτερες θέσεις, με καλύτερες προϋποθέσεις, μπορούμε να διεκδικήσουμε και να εφαρμόσουμε την άλλη πολιτική που υποσχεθήκαμε και επιδιώκουμε.

Με δυσκολίες μεγάλες;

Ναι με δυσκολίες πολύ μεγάλες που είναι μπροστά μας, γιατί τις μάχες τις δίνουμε μέρα με τη μέρα και οι μεγαλύτερες μάχες είναι μπροστά, αλλά από καλύτερες θέσεις και με καλύτερες προϋποθέσεις για να προετοιμαστούμε και να πολεμήσουμε.

Γιατί σήμερα είναι πλέον σαφές:

Η τρόικα τελείωσε.

Κι ας βαφτίζουν ορισμένοι του παλιού καθεστώτος τρόικα την Κομισιόν, ή τους ευρωπαϊκούς και διεθνείς θεσμούς, με τους οποίους φυσικά συνεργαζόμαστε και συζητάμε, αφού ανήκουμε στην ευρωζώνη.

Η τρόικα ως ενιαίος εξωθεσμικός και πέραν κάθε ελέγχου και δημοκρατικής νομιμοποίησης, μηχανισμός εποπτείας και επικυριαρχίας τελείωσε και τυπικά.

Και τον τελείωσε η νέα ελληνική κυβέρνηση.

Είναι επίσης σαφές:

Τα μνημόνια είναι παρελθόν.

Και τυπικά, αφού διαχωρίστηκαν από τη δανειακή σύμβαση, δεν τη συνοδεύουν πια.

Αλλά και ουσιαστικά, με την έννοια ότι τα παράλογα μέτρα της λιτότητας δε συνοδεύον πια τη νέα συμφωνία μας.

Τη συμφωνία γέφυρα στην οποία καταλήξαμε μετά από σκληρές διαπραγματεύσεις, οι οποίες έδειξαν όχι μόνο την επιμονή των δογματικών της λιτότητας, αλλά και την αποφασιστικότητα της κυβέρνησής μας να τελειώσει μ' αυτή.

Και θέλω στο σημείο αυτό να σημειώσω πόσο κωμικό είναι και πόση πολιτική αμηχανία δείχνει, όταν προσπαθούν οι εκπρόσωποι του παλιού να αποδείξουν ότι και το νέο είναι μία από τα ίδια.

Ότι συνεχίζουμε την πολιτική τους.

Αλλά και πόσο θλιβερό να αναπαράγουν με επαναστατική αφέλεια αυτή τη στρέβλωση πολιτικές δυνάμεις με προοδευτική ιστορία και αριστερό πρόσημο.

Οι δυνάμεις του χθες, βέβαια, είναι κατανοητό, να μπορούν να αποχωριστούν, να μη μπορούν να ζήσουν χωρίς μνημόνια.

Αλλά είναι τόσο αναξιόπιστοι πια απέναντι στο λαό.

Μέχρι χθες παρακαλάγανε να πέσουμε στα βράχια και μας κατηγορούσαν ότι εκεί οδηγούμε τη χώρα.

Και μετά, ξαφνικά, αλλάξανε τροπάρι.

Και πασχίζουν τώρα να πείσουν ότι δεν άλλαξε τίποτα μετά τη διαπραγμάτευση.

Κι αυτό την ίδια στιγμή που όλοι παρακολουθήσαμε τις σφοδρές αντιδράσεις στο κόμμα της κυρίας Μέρκελ, στην οποία καταλογίζουν απαράδεκτες υποχωρήσεις απέναντι στην Ελλάδα.

Η αλήθεια όμως δεν μπορεί να κρυφτεί.

Και το συναίσθημα περηφάνιας και αξιοπρέπειας του λαού μας, που καταγράφεται σε όλες τις μετρήσεις της κοινής γνώμης, δε λαθεύει.

Γιατί το λαό μας κανείς δε μπορεί να τον ξεγελάσει.

Φυσικά υπάρχουν και πρέπει να υπάρχουν απόψεις, ερωτηματικά, επιφυλάξεις, απορίες, διαφωνίες.

Φυσικά υπάρχουν και θα υπάρχουν επιθέσεις κάθε είδους από τους αντιπάλους μας στην Ευρώπη και στην Ελλάδα.

Αλλά οφείλουμε στο λαό μας, στους λαούς της Ευρώπης που μας παρακολουθούν με προσοχή και προσμονή, στα κινήματα για την ανατροπή της λιτότητας, να αποκαλύπτουμε και να υπερασπιζόμαστε την αλήθεια.

Ποιες είναι λοιπόν οι αλήθειες για τις δύσκολες διαπραγματεύσεις που κατέληξαν στη γνωστή συμφωνία γέφυρα;

Αλήθεια πρώτη: Πήγαμε στη μάχη της Ευρώπης με ναρκοθετημένο κάθε μας βήμα.

Μας είχαν στήσει παγίδα οι πιο επιθετικές συντηρητικές δυνάμεις της Ευρώπης, σε συνεργασία με την κυβέρνηση Σαμαρά, για να μας ρίξουν στα βράχια πριν καλά-καλά αναλάβουμε την κυβέρνηση.

Με στόχο τη χρηματοπιστωτική ασφυξία και την ανατροπή της κυβέρνησης.

Με στόχο δηλαδή τη λεγόμενη αριστερής ή αντιμνημονιακή παρένθεση.

Πήγαμε στη διαπραγμάτευση σε καθορισμένα από πριν ασφυκτικά χρονικά περιθώρια.

Με άδεια ταμεία και τις τράπεζες στο όριο.

Με σημαδεμένα από τις δεσμεύσεις της προηγούμενης κυβέρνησης και τους προστάτες της χαρτιά και e-mails.

Με το μαχαίρι της πιστωτικής ασφυξίας στο λαιμό.

Όλα τα είχαν έτοιμα για να μας οδηγήσουν σε ναυάγιο, οδηγώντας σε ναυάγιο τη χώρα.

Τι δεν είχανε προβλέψει :

Πρώτον ότι θα πάρουμε ένα ποσοστό πολύ κοντά στην αυτοδυναμία.

Δεύτερον ότι θα σχηματίσουμε κυβέρνηση σε χρόνο ρεκόρ, αφήνοντας απέξω τα αγαπημένα τους παιδιά.

Τρίτον ότι θα έχουμε μια πρωτοφανή λαϊκή υποστήριξη μετά τις εκλογές.

Μια πρωτοφανή λαϊκή ενότητα στήριξης του αγώνα μας για την αξιοπρέπεια και τη κυριαρχία, που όμοιά της έχει να ζήσει ο τόπος μας από τα χρόνια της Εθνικής Αντίστασης.

Και όλα αυτά τους ανέτρεψαν τους σχεδιασμούς και μας έδωσαν το περιθώριο να αποφύγουμε τη παγίδα.

Αλήθεια δεύτερη: Είχαμε βέβαια και προεκλογικά εκτιμήσει και συζητήσει για αυτή την εξέλιξη.

Αυτό όμως δεν μείωσε τις δυσκολίες.

Γιατί η θεωρητική σύλληψη δεν αρκεί σε τέτοιες περιπτώσεις.

Χρειάζονται κινήσεις προετοιμασίας που απαιτούν χρόνο και μέσα διακυβέρνησης.

Κι εμείς στη φάση αυτή, της άμεσης ανάληψης κυβερνητικών καθηκόντων, δεν είχαμε προλάβει ούτε καν να ανοίξουμε τη Βουλή.

Δεν είχαμε, λοιπόν, αντικειμενικά κανένα άλλο όπλο, παρά μόνο την αποφασιστικότητά μας να ανταποκριθούμε στη θέληση του λαού, όπως αυτή εκφράστηκε εκλογικά.

Αλήθεια τρίτη: Είχαμε σωστά διαβλέψει ότι ένα από τα ισχυρά μας χαρτιά ήταν η ανησυχία για τη γενικότερη αποσταθεροποίηση που θα προκαλούσε η μη συμφωνία, που θα οδηγούσε στη εφαρμογή του σχεδίου ασφυξίας που είχαν ενορχηστρώσει οι συντηρητικές δυνάμεις της Ευρώπης.

Ανησυχία που οδήγησε μεγάλες χώρες, όπως η Γαλλία, οι ΗΠΑ, η Κίνα, και άλλες, σε μια πιο θετική και υπεύθυνη θέση, σε σχέση με τον ευρωπαϊκό **άξονα της λιτότητας**.

Και μας επέτρεψε να ελιχθούμε ανάμεσα σε διαφοροποιημένα συμφέρονται και στρατηγικές προς όφελος των ελληνικών θέσεων.

Από την άλλη μεριά όμως, βρεθήκαμε απέναντι και σε ένα άξονα δυνάμεων, με πρωτεργάτες τους Ισπανούς και τους Πορτογάλους, που για ευνόητους πολιτικούς λόγους, επιχειρούσαν να οδηγήσουν όλη τη διαπραγμάτευση στο χείλος του γκρεμού, παίρνοντας το ρίσκο μιας ανεξέλεγκτης εξέλιξης, προκειμένου να αποφύγουν το εσωτερικό πολιτικό ρίσκο.

Ποιο λοιπόν το συμπέρασμα από αυτέ τις αλήθειες ;

Το σχέδιο, στο οποίο συνένοχος και εν πολλοίς εκτελεστικό όργανο είναι και ο πρώην πρωθυπουργός που την ώρα που η Ελλάδα διεκδικούσε με αγωνία, καλούσε το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα σε ψηφίσματα εναντίον της εθνικής προσπάθειας.

Το σχέδιό τους, λοιπόν, ήταν και παραμένει **να οδηγήσουν την κυβέρνησή μας σε φθορά, ανατροπή, ή άνευ όρων παράδοση, πριν το κυβερνητικό έργο αρχίσει να αποδίδει καρπούς.**

Και πριν το ελληνικό παράδειγμα επιδράσει στους συσχετισμούς σε άλλες χώρες.

Και κυρίως πριν από τις εκλογές στην Ισπανία.

Δηλαδή: Να μας πιέσουν τόσο ώστε να οδηγηθούμε σε απαράδεκτες υποχωρήσεις υπό την απειλή της πιστωτικής ασφυξίας.

Να σπείρουν έτσι απογοήτευση και να μας αποκόψουν από τη λαϊκή βάση.

Να χρησιμοποιήσουν αν χρειαστεί και μπορέσουν ακόμα και την πιστωτική ασφυξία ως μέσο πρόκλησης λαϊκής δυσαρέσκειας.

Με τελικό στόχο είτε να μας σύρουν σε κάποιο κυβερνητικό σχήμα αμφίβολης ηθικής και πολιτικής νομιμοποίησης, κατά το παράδειγμα της κυβέρνησης Παπαδήμου.

Είτε να μας ανατρέψουν και να τελειώνουν με όσα εμείς εκπροσωπούμε και τους φοβίζουν.

Είτε τέλος, όμως έγινε με τη ΝΔ του Σαμαρά, να μας ενσωματώσουν πλήρως στην πολιτική και τη λογική τους και να καταφέρουν έτσι στρατηγικό πλήγμα και στην Ελλάδα που αντιστέκεται, και στην Ευρώπη που λέει όχι στη λιτότητα.

Επιτρέψτε μου ένα σχόλιο εδώ.

Όλα αυτά τα σχέδια επί χάρτου, που έβαζαν τη μοίρα της Ελλάδας και όχι μόνο του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης σωτηρίας στην κλίνη του Προκρούστη, διακρίνονταν από μια απίστευτη υπεροψία της δύναμης.

Και από μια εξίσου απίστευτη άγνοια των πραγματικών δεδομένων που αφορούν στην Ελλάδα και στην ελληνική αριστερά.

Μια υποτίμηση της αποφασιστικότητας και της αντοχής μας.

Συνηθισμένοι να συναλλάσσονται με στελέχη του μνημονακού καθεστώτος και πρόθυμους εκτελεστές εντολών, αιφνιδιάστηκαν με το **όχι** μας στο πρώτο Eurogroup.

Και εκνευρίστηκαν με το **όχι** μας και στο δεύτερο Eurogroup, όταν οι πιέσεις πήραν το χαρακτήρα ανοιχτού τελεσιγράφου.

Έτσι όμως, με την άρνησή μας να δεχτούμε τελεσίγραφα και να υποκύψουμε σε εκβιασμούς, δώσαμε τη δυνατότητα να παρέμβουν σε θετική κατεύθυνση άλλες ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Να παρέμβει με τα συλλαλητήρια και τις κινητοποιήσεις του ο ίδιος ο λαός μας.

Να εκδηλωθεί ένα κύμα συμπαράστασης σε όλο τον κόσμο, που μόνο στην περίοδο της δικτατορίας είχε σημειωθεί.

Για να επιτευχθεί τελικά ένας συμβιβασμός, που εξασφάλισε σε μας και στη χώρα την ανάσα που χρειαζόμασταν.

Ενώ ταυτόχρονα αποφύγαμε τα χειρότερα που μας ετοίμαζαν και τα οποία θα είχαν απρόβλεπτες συνέπειες τόσο για την Ελλάδα, όσο και για την Ευρώπη.

Ήταν μια δύσκολη διαπραγμάτευση.

Αυτό ο καθένας μπορεί να το καταλάβει.

Η πρώτη δύσκολη μάχη σε ένα μακρύ και δύσκολο πόλεμο.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Επιτρέψτε μου να σας θυμίσω, ότι οι βασικοί στόχοι αυτής της διαπραγμάτευσης που θέσαμε στις προγραμματικές δηλώσεις ήταν:

Ο διαχωρισμός της δανειακής σύμβασης από τα καταστροφικά μνημόνια που είχαν φτάσει να θεωρούνται αναπόσπαστο τμήμα τους.

Μια ενδιάμεση συμφωνία-γέφυρα που θα μας έδινε τόπο και χρόνο για την ουσιαστική διαπραγμάτευση, τόσο για το χρέος, όσο και για ένα συμβόλαιο ανάπτυξης έξω από το βάλτο της λιτότητας.

Ας δούμε όμως και τι συγκεκριμένα και πρακτικά πετύχαμε, πέρα από το ότι αποφύγαμε τη παγίδα.

Πετύχαμε το τέλος του μνημονίου, τυπικά και ουσιαστικά.

Οι απαιτήσεις του mail Χαρδούβελη βγήκαν από το τραπέζι.

Και θυμάστε όλοι το χαρακτήρα και τη σκληρότητα των μέτρων που προβλέπονται εκεί.

Πετύχαμε το τέλος της τρόικας.

Στο εξής θα έχουμε να κάνουμε όχι με κάποιους υπαλλήλους, αλλά με την Κομισιόν και θεσμούς οι οποίοι από τη φύση και το χαρακτήρα τους είναι υποχρεωμένοι να συνδιαλέγονται και να συζητούν όχι μόνο τεχνοκρατικά, αλλά και πολιτικά.

Πετύχαμε το τέλος των εξωπραγματικών και ανέφικτων πλεονασμάτων, που είναι το άλλο όνομα και η βάση της λιτότητας.

Και φυσικά τις ανοιχτές τράπεζες και την ασφάλεια γενικώς του χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Δεν έχουμε και δεν δικαιούμαστε να έχουμε φυσικά καμιά αυταπάτη.

Δεν είναι ώρα ούτε για πανηγυρισμούς ούτε για επανάπαυση.

Είμαστε στην αρχή της αρχής.

Κάναμε ένα πρώτο βήμα.

Αλλά μπροστά μας έχουμε τεράστια προβλήματα.

Να αυξήσουμε τα έσοδα στα δημόσια ταμεία.

Να στήσουμε στα πόδια της μια κοινωνία ρημαγμένη από πέντε χρόνια καταστροφής.

Προβλήματα που δίνουν ερείσματα για πιέσεις και εκβιασμούς κάθε είδους και σε κάθε μας βήμα.

Το ξέρουμε και το περιμένουμε.

Γι αυτό το επόμενο διάστημα θα δίνουμε μάχη μέρα με τη μέρα.

Όμως είμαι αισιόδοξος ότι μπορούμε να ξεπεράσουμε όλους τους σκοπέλους και όλα τα εμπόδια αξιοποιώντας την ανάσα που κερδίσαμε για να κάνουμε πράξη το συντομότερο μια σειρά από κρίσιμες δεσμεύσεις μας.

Με το συντονισμό όλων των δυνάμεων, με τη στήριξη στη λαϊκή πρωτοβουλία, με τη σοβαρότητα, την επιμονή και την ακούραστη δουλειά, μπορούμε να μετατρέψουμε το τετράμηνο που κερδίσαμε σε προγεφύρωμα της μεγάλης αλλαγής.

Ξέρετε ότι πολλοί έχουν ποντάρει σε τρίτο μνημόνια μέχρι τον Ιούνιο.

Θα διαψευστούν για άλλη μια φορά.

Τα μνημόνια με οποιαδήποτε αρίθμηση, σε οποιαδήποτε γλώσσα, και με οποιοδήποτε όνομα, τελείωσαν στις 25 Ιανουαρίου.

Αυτό που εμείς θα επιδιώξουμε, και για το οποίο θα προετοιμαστούμε καλά, αξιοποιώντας όλες τις εσωτερικές και διεθνείς δυνατότητες, είναι μια αμοιβαία αποδεχτή συμφωνία με τους εταίρους για την οριστική αποδέσμευση της χώρας από την ασφυκτική και εξευτελιστική επιτροπεία.

Μια συμφωνία που θα καταστήσει κοινωνικά βιώσιμες τις χρηματοδοτικές μας υποχρεώσεις και θα δώσει τη δυνατότητα να επιστρέψουμε στην ανάπτυξη, στη κανονικότητα, στην κοινωνική συνοχή.

Για μας τώρα αρχίζει μια περίοδος δημιουργικής δουλειάς.

Χτες στο υπουργικό συμβούλιο ανακοίνωσα την κατάθεση των πρώτων νομοσχεδίων για την αναστροφή της σημερινής κατάστασης.

Το πρώτο θα αφορά τα μέτρα για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης.

Το δεύτερο τη ρύθμιση των ληξιπρόθεσμων οφειλών προς το Δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία.

Το τρίτο μας μέτρο είναι η νομοθετική ρύθμιση, την επόμενη εβδομάδα, που θα υλοποιεί τη δέσμευση μας για την προστασία της πρώτης κατοικίας, ώστε να βάλουμε τέλος στην αγωνία εκατοντάδων χιλιάδων συμπολιτών μας, εργαζόμενων και συνταξιούχων που κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους.

Την επόμενη εβδομάδα επίσης, την Πέμπτη 5 Μάρτη, προχωράμε στην κατάθεση του Νομοσχεδίου για την ΕΡΤ.

Ενώ θα καταθέσουμε και τη πρόταση για εξεταστική επιτροπή προκριμένου να διερευνήσουμε τους λόγους και τις αιτίες που οδήγησαν το λαό μας σε αυτή τη πρωτοφανή περιπέτεια.

Αυτές είναι οι πρώτες κοινοβουλευτικές και νομοθετικές παρεμβάσεις της κυβέρνησης κοινωνικής σωτηρίας.

Και το νομοθετικό μας έργο θα συνεχιστεί γιατί έχουμε μπροστά μας να αλλάξουμε ένα τερατώδες καθεστώς αδιαφάνειας, διαφθοράς, διαπλοκής.

Το να κυβερνάς όμως δεν σημαίνει μόνο να νομοθετείς.

Από Δευτέρα αρχίζουμε ένα μαραθώνιο μεταρρυθμίσεων που θα διευκολύνουν τους πολίτες και θα εξορθολογίσουν τη δημόσια διοίκηση.

Όλοι σας είδατε ποια είναι τα συγκεκριμένα πρώτα μέρα προς αυτή την κατεύθυνση.

Εδώ όμως, στην Κεντρική μας Επιτροπή, θα ήθελα να σταθώ σε ένα θέμα που αποτελεί για μας δείγμα γραφής και σύμβολο της μεταμνημονιακής περιόδου.

Αποφασίσαμε να ανακαλέσουμε την άδεια Αρχιτεκτονικής και Ηλεκτρομηχανολογικής Μελέτης του εργοστασίου στις Σκουριές της Χαλκιδικής.

Σκοπός μας είναι με αυτή την κίνηση να προασπίσουμε, με όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικό τρόπο, δύο μείζονες προτεραιότητες για την κυβέρνησή μας: **Το περιβάλλον και το δημόσιο συμφέρον**.

Και η απάντησή μας στις αντιδράσεις που σημειώθηκαν είναι απλή και κατηγορηματική:

Γι' αυτό ακριβώς ο λαός μας εμπιστεύτηκε.

Γιατί για μας οι εργαζόμενοι, η προοδευτική παραγωγική ανάπτυξη, το περιβάλλον και το δημόσιο όφελος, βρίσκονται πάνω απ' όποια επιχειρηματικά συμφέροντα, όσο μεγάλα και αν είναι και όσες διασυνδέσεις και αν διαθέτουν.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Νέες καταστάσεις, νέα καθήκοντα, έλεγαν παλιά.

Και νέες εισηγήσεις θα πρόσθετα.

Τι να κάνουμε;

Από το έργο αυτής της κυβέρνησης θα κριθούν πολλά και για μας, και κυρίως για τους εργαζόμενους και τη χώρα.

Αλλά.

Υπάρχει εδώ ένα μεγάλο αλλά.

Το κόμμα δεν μπορεί να γίνει και δεν πρέπει να επιτρέψουμε να γίνει ένας μηχανισμός νομής της εξουσίας, όπως γινόταν στο παρελθόν.

Θα σταθεί φυσικά κοντά στην κυβέρνηση, θα τη στηρίξει στις προσπάθειές της μαχητικά, αλλά πάντα κριτικά, όπως αρμόζει σε ένα κόμμα της Αριστεράς.

Ταυτόχρονα όμως, κι αυτό είναι το βασικό, θα σταθεί και πρέπει να σταθεί πιο κοντά από όσο ποτέ άλλοτε στο λαό μας που δοκιμάζεται.

Να συμπαραταχθεί με τις απαιτήσεις, τις αγωνίες, και τους αγώνες του.

Να τραβάει από το μανίκι την κυβέρνηση όταν χρειάζεται και όταν κρίνει ότι κάποιες επιλογές της είναι λαθεμένες,.

Να κρίνει, να αντιπολιτεύεται, ας μου επιτραπεί η έκφραση, την κυβέρνηση, με σοβαρότητα, ευθύνη, και παίρνοντας υπόψη όλες τις παραμέτρους.

Να μεταφέρει βεβαίως τις θέσεις της κυβέρνησης στο λαό. Αλλά, κι αυτό είναι το πιο σημαντικό, να μεταφέρει τις θέσεις του λαού στην κυβέρνηση.

Γι' αυτό, στη νέα περίοδο, πιστεύω ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να γίνει πιο μαζικός, πιο πειθαρχημένος, πιο αποτελεσματικός, πιο νεανικός, πιο αντάρτης από ότι μέχρι σήμερα.

Η συμμετοχή στα κινήματα και στις κοινωνικές οργανώσεις, η προσπάθεια να συμμετέχουν ενεργά οι πολίτες σε όσα τους αφορούν,

η καθημερινή πάλη εναντίον των αγκυλώσεων και της αδιαφάνειας,

η αντιμετώπιση της προπαγάνδας που θέλει να στείλει τους Έλληνες πίσω στην αγκαλιά της απογοήτευσης και του φόβου,

η στήριξη της προσφοράς και της ανιδιοτέλειας ως υπέρτατης πολιτικής αρετής,

είναι μερικά από τα πολλά κομματικά μέτωπα στις μέρες που έρχονται.

Θέλουμε ένα κόμμα των μελών, της συλλογικότητας, του αγώνα.

Ένα κόμμα που δεν ψάχνει διαδρόμους επαφής με το κράτος, αλλά δρόμους επαφής με το λαό.

Έχουμε πολλή δουλειά μπροστά μας όλοι.

Πολύ τρέξιμο.

Μεγάλες ευθύνες.

Με συλλογικότητα, σοβαρότητα, ευελιξία, στράτευση, αντοχή, κριτική σκέψη, μπορούμε να αφήσουμε το αποτύπωμα της προόδου στις συνειδήσεις, στην κοινωνία, και στην πατρίδα.

Και γι' αυτό αξίζουν όλοι οι κόποι και όλες οι θυσίες.

Το Γραφείο Τύπου
28/02/2015